

## ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

### ՎԱՅՔ ՍԸ ԿԱՊՈՅՑ ԵՐԿԻՆՔԵՆ ՄԷՋ

Որդեակ, լողիկըս բրունէ բունդ,  
Ժիր՝ եռանդուն եղիր, աղէ՛,  
Լուսցաւ արդէն, ու երկրագունդն  
Աժափ անյի պէս աղօւտ՝ է:

Տենչանկէս ձե՛ռքս կը դողայ,  
Հետս եկուր մէջ հովին երագ,  
Մէկտեղ չորս քեւ կ'ըլլանք, ա՛յ տղայ,  
Խըմենք արեւը նորածագ:

Նմանի՛նք կրօնի զացողներուն՝  
Բախտի համար ու հանոյի,  
Նըսանելու երկիրն համբուն,  
Ի՛նչեկնենք որ չի՛ բռնուիր խկի:

Ի՛նչ փոյր՝ քէ նիզմ դունչըդ դեղնի,  
Ու իմ ֆայերս ալ վարանին՝  
Եթէ սիւքէն Սաղամինի  
Գող սունեն մեր լաքերն ծըփին:

Ես Յաղաքիւնն ըլլամ ներմակ,  
Յոյն բլրակի մ' հովին դիմաց,  
Կը ծռիմ հովէն մենք զժկամակ՝  
Բայց կը ֆալենք հետն համընթաց:

Իմ խաճեռիս պինդ փակիր դուն,  
Չաւակս ես, եւ պէ՛տ է որ քու  
Մագեղ իբրեւ վին մ'ըզգայուն  
Ետդեան երգ մ' հանեն աղու:

Իմ հոգւոյս մէջ քնացար, հա՛պա,  
Թող էութի՛ւնըդ կարմրիկ  
Այանայ, փղձիկ, ու քալանայ,  
Արեւուն հետ կրօնէ սասիկ:

Պիտի ծեծէ տղն երեսդ ալ,  
Առաջ անցիր սէգ ու ժըպսուն,  
Պիտանին չէ՛ խելօք ըլլալ,  
Այլ երթալ մօտ աստուածներուն:

Թ՛րգմ. Ե. Ե. Գ.

Ետուկ աման մ' իր վրայ ունի  
Պարունի մը ու նիծ փաւնան,  
Պիտի դընենք յանկարծակի  
Աշխարհի վրայ ոսկ մ' յաղթական:

Կը սանիմ քեզ չեմ գիտեր ո՛ւր,  
Կը սանիմ որ կան դիցազներ,  
Լա՛յն՝ երգեցիկ՝ հիազարհուր  
Մարդ մըն է այն, եւ գերիվէ՛ր:

Չեմով բերնիդ սեղմէ համակ  
Ինչ որ կ'աչրի ու կը շողայ,  
Տիեզերն ինծի կը քուէր վայրագ,  
Իր տարիտինն սակայն եղայ:

Հոգ չէ որ դուն աղածրի ես,  
Մարդն հոռիկու է դեռ չը ծընած,  
Քաջութեանս հետ ծնած եմ ես,  
Եղիր արծուիկ մը պարայած:

Իցի՛ւ կեանիս մէջ ես իսպառ  
Տեսնէի քու հոգւոյդ, իմ քով,  
Մրցիկն արբէ՛րս ու խանդավա՛ռ,  
Բազկի՛ ծունկի խօլ քալիւնով:

Իմ մահուան օրս՝ պատմես պիտի  
Անո՛նց որոնք կը հաւատան՝  
Թէ՛ հրեցի մօ՛ք դուռն որ կ'սանի  
Դաժան ու կտր այն պետութեան:

«Ես քողի գինի ծայրն աշխարհին՝  
Ուր բիլ ու չինջ միջոց մը կար,  
Նէ՛ կ'երեւէր աշխոյժ՝ խորին,  
Կ'ուզէր կապո՛յսը գգուել յար:

«Ասեմ չեղաւ որ ըսեմ ես,  
Ի՛նչ կ'ընես դուն՝ . . . Դէմքն էր շողէյ,  
Տեսայ յաժու՛մն իր գուարբերես,  
Եւ ընկալգուի՛լն արեւուն մէջ»:

COMTESSE DE NOAILLES